

KATE WISEMAN

GANGSTER SCHOOOL

Broederschap van
het kwaad

Vertaald uit het Engels
door Leny van Grootel

www.uitgeverijholland.nl

Kate Wiseman

Gangster- school

Broederschap
van het kwaad

Uitgeverij Holland - Haarlem

Hoofdstuk 1

‘Sta niet zo te zwaaien met die zaklamp, Charlie,’ fluisterde Milly de Leen zo hard als ze durfde. ‘Je moet recht op het cijferslot schijnen. Een kluis kraken is altijd moeilijk, en zeker nu!’

De straal van Charlies zaklamp sneed door het nachtelijk duister, als een miniatuur gevangeniszoeklicht.

‘Sorry. Grompie leidde me af,’ mompelde Charlie Patrijs, terwijl hij zich met zijn lange lijf omdraaide en de lichtstraal weer op de brandkast richtte. ‘Hij is iets van plan bij die stoel. En hou hem dan maar eens tegen. Hij kijkt net als toen hij tegen mijn moeders nieuwe bank pies- te nog geen tien minuten nadat het ding bezorgd was. Grompie!’

Charlies hond had de gelegenheid te baat genomen om eens flink rond te snuffelen om een enorm bureau heen. En nu tilde hij inderdaad een witwollig achterpootje op tegen de stoel die erachter stond.

Charlies zaklamp kletterde tegen de grond toen hij op

zijn lievelingsdier afschoot en de poot omlaag duwde. ‘Niet hier! Wil je ons dood hebben? Of, nog erger... op het Kruimeling?’

Grompie keek kwaad maar scheen er toch over na te denken. Hij trok even met zijn poot maar zette hem weer neer. Zelfs Grompie is bang om naar het Kruimeling College voor Crimineel Beroepsonderwijs te worden gestuurd, dacht Milly huiverend.

‘Brave jongen,’ zei Charlie.

Milly’s reactie was een spottend opgetrokken wenkbrauw.

Charlie greep Grompie bij zijn halsband. Die liet zich onder protest met stijve poten meeslepen naar de muur waar Milly, balancerend op een stoel, probeerde de kluis open te krijgen die ze zojuist, na een lange zoektocht, hadden gevonden.

Charlie raapte de zaklamp op en liet hem weer op de kluis schijnen. Hij was veel langer dan Milly, maar nu ze op die stoel stond waren ze ongeveer even groot. Dat was wel zo prettig.

‘Waarom hebben we Grompie eigenlijk meegenomen? We hebben alleen maar last van hem,’ zei Milly terwijl ze op het puntje van haar tong bijtend in opperste concentratie het cijferslot heen en weer terugdraaide. ‘Nee, het is erger. Hij brengt ons in gevaar.’

Ze trok een lelijk gezicht naar Grompie, die nu zijn on-

schuldigste puppy-blik opzette alsof hij zich van geen kwaad bewust was.

‘Hij is hier om ons te waarschuwen. Als hij iemand hoort aankomen, zal hij alarm slaan zodat we tijd krijgen om te ontsnappen,’ zei Charlie.

‘Als zijn stank ons tenminste niet al van tevoren ver-raadt.’ Grompie ruffte erger dan de gemiddelde hond. Véél erger...

‘Wat een rotslot.’ Milly keek even op van haar draaischijf. ‘Dit gaat te lang duren. Bij de Kraak-De-Kluis-Club ging het veel gemakkelijker.’

‘Zal ik het eens proberen,’ zei Charlie, over haar schouder turend.

‘Ik wil je niet beledigen,’ zei Milly, ‘maar traditioneel kluiskraken is nou niet bepaald jouw sterkste kant. Weet je nog van die keer dat je die oude brandkast wilde opblazen? Meneer Nachtegaal was er niet blij mee... Het schijnt trouwens dat ze nu snel gaan beginnen met de renovatie.’

‘Hij zou me op zijn knieën moeten danken. Hij krijgt een heel nieuw klaslokaal! Het probleem was dat er niks elektronisch aan zat. Geef me een digitale kluis en ik heb hem open in minder tijd dan dat jij “ultra led HD scherm” kunt zeggen.’

Milly had geen reden dat tegen te spreken. Hoewel ze hem nog maar een paar maanden geleden had leren ken-

nen, op hun eerste dag op het Rabauw, 's werelds beste opleiding tot een eerste klas crimineel, had hij al heel wat staaltjes van elektronische goochelarij op zijn naam staan.

‘Ik wed dat Wolfie dat ding in een microseconde open heeft,’ zei Charlie. ‘Maar hij is al dagen weg.’

Wolfie was een vliegende robot met miraculeuze krachten. Milly en Charlie hadden hem gestolen van Pecunia Valcente, een misselijkmakende supermisdadigster met één doorlopende wenkbrauw en met een wrok tegen de school die nog erger was dan haar ego. Wolfie was momenteel met vakantie. Hij maakte een reis om de wereld vermomd als Doorzichtige Diender. In die gedaante bestreed hij overal waar hij kwam onrecht.

Milly duwde een streng steil bruin haar achter haar oor en legde haar wang tegen de brandkast.

‘Aha. Ik denk dat ik het heb...’ Ze draaide de schijf een ietsepietsje verder. In de stilte van de kamer klonk de klik die samenging met het openspringen van de kluis verschrikkelijk hard. Milly loerde over haar schouder naar de deur. Ze hield haar adem in. Maar er kwam geen licht onderdoor. En er klonken geen onheilspellende voetstappen in de stille gang. Grompie maakte zich trouwens ook geen zorgen.

Ze herademde. Pfff...

Charlie tuurde over haar heen de brandkast in. ‘Het ligt er

niet in. Je had gelijk, Mils.’

Op dat moment verdween de grond onder hun voeten. Ze vielen in een zwart gat, om een paar tellen plus een hartstilstand later onzacht neer te komen. Charlies zaklamp vloog uit zijn hand, en ging uit toen hij tegen de grond klapte.

‘O! Verdrek...’ riep Charlie uit.

Hij was vlak bij haar, maar het was zó intens donker dat Milly niet wist waar precies. Zelfs zijn zwart-wit gestreepte inbrekerskiel, een essentieel onderdeel van het schooluniform, (inclusief een zwarte broek met veel zakken, waarin alles zat wat nodig was om een kraak te kunnen zetten) was onzichtbaar in het duister.

‘Leef je nog?’ vroeg Milly, terwijl ze op haar hurken ging zitten. ‘Dit gaat niet helemaal volgens plan.’

Een stem klonk op uit de duisternis.

‘Ja, dit valluik is nieuw. Het is pas een week geleden geïnstalleerd. Ik hou het geheim en niet zonder reden. Dus, Milly de Leen en Charlie Patrijs. Wat moeten jullie hier, in Hadesnaam?’